

# Μόνο τα νεκρά ψάρια ακολουθούν το ρεύμα, του Κυριάκου Γιαλένιου

Δύο παράλληλες ιστορίες. Η μία διαδραματίζεται μέσα στον ανυπόφορο καύσωνα της πόλης. Η άλλη, πολύ μακριά, σε ένα απομονωμένο στρατόπεδο. Ωσπου έρχεται η στιγμή που τα νήματα των δύο ιστοριών πλέκονται, οι δράσεις των ηρώων διασταυρώνονται και η αλήθεια αρχίζει να αποκαλύπτεται. Μια αλήθεια πολύ διαφορετική από αυτή που φαντάζονταν οι πρωταγωνιστές...



**Ατμόσφαιρα μυστηρίου, ρυθμός γρήγορος και χαρακτήρες που πέφτουν σε ανατροπές.** Αυτά είναι μερικά από τα στοιχεία που χαρακτηρίζουν το νέο βιβλίο (δεύτερο στη σειρά) του Κυριάκου Γιαλένιου με τίτλο: «Μόνο τα νεκρά ψάρια ακολουθούν το ρεύμα».

Ο τίτλος ενός βιβλίου παίζει αποφασιστικό ρόλο, καθώς πρέπει να είναι αντιπροσωπευτικός, να περιγράφει, ίσως, με λίγες μόνο λέξεις περί τίνος γίνεται λόγος στο βιβλίο, να προιδεάζει τον αναγνώστη, να κεντρίζει την προσοχή του μέσα στην πληθώρα των τίτλων που αντικρίζει σε ένα βιβλιοπωλείο και να εξάπτει τη φαντασία. Αυτό λοιπόν πέτυχε και ο τίτλος αυτού του βιβλίου: ξαφνιάζει με το μέγεθός του, καθώς σπάνια συναντούμε βιβλία με τόσες λέξεις (επτά στον αριθμό), και σίγουρα εξάπτει και κινητοποιεί την περιέργεια.

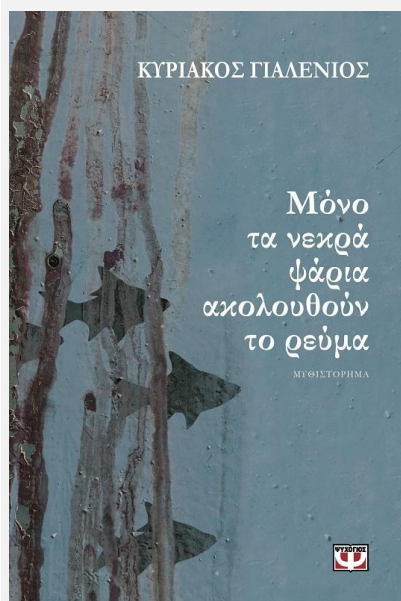
**Ο τόπος και ο χρόνος της αφήγησης δεν κατονομάζονται, αλλά όπως μπορεί κανείς να υποψιαστεί, αυτό γίνεται εσκεμμένα, ούτως ώστε ο κάθε αναγνώστης να μπορέσει με βάση τις δικές του εμπειρίες, τα αισθήματα και τις σκέψεις του να τοποθετηθεί χωροχρονικά.** Σίγουρα, όσον αφορά τον χώρο, κάποιος θα μπορούσε να πει πως «βλέπει» σε κάποια σημεία την Άνω Πόλη και τοπία εν γένει της Θεσσαλονίκης, αλλά αυτό δεν είναι απόλυτο, καθώς και άλλες πόλεις θα μπορούσαν να υποδηλώνονται πίσω από τις

περιγραφές που χτίζει ο συγγραφέας. Όσο για τον χρόνο, αυτός είναι αδιευκρίνιστος. Βρισκόμαστε αδιαμφισβήτητα στην εποχή του καλοκαιριού, γεγονός που, πολλές φορές, επηρεάζει τις δράσεις και τις κινήσεις των ηρώων, καθώς η ανυπόφορη ζέστη κορυφώνεται. **Επίσης, διανύουμε, μάλλον, μια εποχή κρίσης** – λέξη που όμως δεν κατονομάζεται σε κανένα σημείο του βιβλίου.

Ο συγγραφέας, ως καλός «μάστορας» της γλώσσας, εκπλήσσει ευχάριστα με την επιλογή του λεξιλογίου που χρησιμοποιεί, την έκφραση και την οπτική σύμφωνα με την οποία ξετυλίγει την αφήγηση, σχεδόν σαν σε κινηματογραφική ταινία. Χαρακτηρίζεται ήδη με επαινετικά λόγια για το έργο του, και όχι άδικα. Ο Γιαλένιος είναι πρώτα από όλα αναγνώστης ο ίδιος και αυτό φαίνεται, αγαπάει την τέχνη και φροντίζει τον λόγο του. **Παρόλο που οι ρυθμοί είναι γρήγοροι και οι ήρωες του αναγκάζονται συχνά να πάρουν βεβιασμένες αποφάσεις, εκείνος με προσεκτικές κινήσεις και με όπλο του τις λέξεις, πλάθει ένα περιβάλλον από το οποίο δε μπορεί να ξεφύγει ο αναγνώστης του.**

Το βιβλίο ανταμείβει καθώς κρατάει αμείωτο το ενδιαφέρον, υπάρχει κλιμάκωση στη δράση και μια ατμόσφαιρα νουάρ μυθιστορήματος που σε κάνει να μην μπορείς να το αποχωριστείς στιγμή. Η ανατρεπτική του κατάληξη, σίγουρα, θα σας προβληματίσει πάνω σε πολλά ζητήματα: ηθικής και ανηθικότητας, ευτυχίας και δυστυχίας, έρωτα και φιλίας, δίκαιου και άδικου και όχι μόνον...

*\*Ο Κυριάκος Γιαλένιος γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη το 1978. Για το μυθιστόρημά του «Η νόσος των εραστών» (Εκδ. Μελάρι) ήταν υποψήφιος για το Κρατικό Βραβείο Πρωτοεμφανιζόμενου Συγγραφέα το 2012, και υποψήφιος ως Νέος Λογοτέχνης από το Ίδρυμα Μιχάλη Κακογιάννη το 2011.*



**Μόνο τα νεκρά ψάρια ακολουθούν το ρεύμα, του Κυριάκου Γιαλένιου**

**Εκδόσεις Ψυχογιός, 2015**

σελ. 416